

PROLOOG

Het is gestopt met regenen. Het meisje komt uit haar schuilplaats en vervolgt haar weg naar het kerkhof. Eenmaal binnen de ommuurde begraafplaats kijkt ze vluchtig om zich heen. Het geluid van ritselende bladeren onder haar voeten klinkt oorverdovend. Ze is er niet zeker van of iemand haar heeft opgemerkt, maar de kans daarop maakt haar onzeker. Na ongeveer vijftig meter blijft ze staan en beleeft gedurende een paar seconden de absolute stilte, totdat ergens van boven een meeuw begint te krijsen. Hard en schel. Ze loopt snel verder en passeert de graven met glanzende stenen, alsof ze zijn opgepoetst. Alsof iemand het nodig had gevonden ze vandaag te laten glanzen.

Het meisje raakt buiten adem van het snelle lopen. Ze kan zich moeilijk oriënteren. Ze is hier eerder geweest. Maar nu lijkt alles anders. Ze leunt even tegen een boomstam en probeert zich te herinneren hoe het toen was. Maar het beeld blijft leeg. De plotselinge verschijning van een kat maakt dat ze een schreeuw geeft van angst. Ze huivert. Haar kleding en haar schoenen zijn vochtig en ze heeft het koud. Zware wolken drijven aan de hemel en plotseling steekt er een harde wind op en wordt het kerkhof een donker en duister oord. Het meisje wordt bang, keert zich om en rent terug. Half struikelend over afgewaaide takken baant ze zich een weg over de graven. Na een bocht die

het pad maakt om een boom, waarvan de takken tot op de grond reiken, blijft ze staan. Ze slaakt een kreet. De hemel breekt weer open en haar verschrikte gezicht weerspiegelt in het glanzende graniet.

‘Hier rust Sanne’, prevelt ze, zich plotseling de dag herinnerend. Ze had niet gehuild. Haar vader had haar aangekeken, maar had niets vriendelijks of troostends gezegd. Er waren speeches geweest. De lerares noemde Sanne een spontaan en dapper meisje en de dominee zei haar dood een groot verlies te vinden. De andere begrafenisgasten huilden. Ze kende ze nauwelijks. Sommige vrouwen spraken met een dialect, waaruit ze begreep dat het de tantes van haar moeder geweest moesten zijn.

Ze had zich geschaamd voor haar droge ogen en het tegen iedereen uit willen schreeuwen dat ze best om Sanne had gegeven, maar ze wist dat het door niemand zou worden begrepen. Haar woorden zouden geen enkele betekenis hebben gehad.
